

de ved Fiskeri, og Bjærgning af disse omdrivende Ting kan næsten slet ikke betale sig for dem, naar Bjærgelønnen fastsættes i Overensstemmelse med Bestemmelserne derom i Strandings-Forordningen af 28de December 1836. Hvis ikke Resultatet skal blive, at, hvad der driver i aaben Sø i Sundet, enten driver over til den svenske Kyst eller gaar fuldstændig tabt — og ingen af disse Alternativer er i det danske Samsunds Interesse — maa der foretages en Forandring i de nævnte Bestemmelser, hvor nu Bjærgelønnen for det, der findes i aaben Sø, uden at Folk medfølger det, er sat til Halvparten af det bjærgede, medens Resten af det bjærgede, for saa vidt Ejeren ikke melder sig inden Udløbet af en i Forordningens § 28 fastsat Frist, tilfalder Statskassen. Andragerne bede derfor Lovgivningsmagten om, at Bestemmelsen maa blive forandret derhen, at den Rest af det bjærgede, der nu tilfalder Statskassen, saafremt Ejerne ikke melde sig i rette Tid, maa under lige Vilkaar tilfalde Bjærgerne, dog at disse som hidtil betale Told af det bjærgede.

Da intet Svar foreligger fra Justitsministeren, gør Udvalget ingen Indstilling.

5. Fra Distriktsjordemødrene M. K. Petersen af Gjørding og M. Jensen af Darum om Forandring i Lovgivningens Bestemmelser om Distriktsjordemødrenes Lønning og Pensionering. (Indbragt den 3dje Februar 1897 af Folketingsmanden for Ribe Amts 3dje Valgkreds, Busk).

Hverken i Henseende til Takster, til Lønning eller til Pensionering har Loven af 1ste April 1893 om Jordemødrenes Lønning m. m. ydet Distriktsjordemødrene det, som de have Krav paa, naar retfærdigt Hensyn tages til de ansvarfulde Pligter, der paahvile dem. Efter Andragerindernes Mening burde Taksterne sættes en halv Gang højere op, den faste Pengeløn forhøjes til 200 Kr., Alderstillaaget sættes til 100—125 Kr. i Stedet for til 80 Kr., samt endelig ved Afstedigelsen den højeste Pension, som en Distriktsjordemoder kan opnaa, ikke sættes til 300 Kr., der opnaas efter en Tjenestetid af 25 Aar, men ved hvert 5 Aars yderligere Tjeneste forhøjes med 50 Kr. aarlig. Paa Grund af den i Sammenligning med andre Erhverv af lignende Bestaaffenhed ringe Indtægt, som Jordemodervirkomheden giver, ere Jordemødrene med Familie i deres Alderdom næsten altid henviste til at leve af den dem tillagte Pension alene, og denne er, som det vil indses, for Tiden aldeles utilstrækkelig hertil. Dette gælder i Almindelighed, men træder endnu skarper frem med Hensyn til de i fattige Distrikter ansatte Jordemødre, til hvilken Klasse Andragerinderne høre. De anføre herom, at deres Praksis kun indbringer dem fra 150—200 Kr. om Aaret, og at Betalingen for de i deres Distrikt forekommende Jordemodersforretninger variere fra 1—6 Kr. for hver Forretning, idet Egnens Hartkorn kun er lille, hvilket jo efter § 2 i Lov af 1ste April 1893 har afgørende Betydning for Betalingens Vedkommende. I de rigere Distrikter er Forholdet i Henseende til Fortjenesten ofte ikke bedre, idet det jævnlig er Tilfældet, at praktiserende Jordemødre i disse have nedsat sig ved Siden af Distriktsjordemødrene. Andragerinderne haabe, at Lovgivningsmagten snart, om mulig allerede i denne Rigsdagssamling, vil foretage Skridt til Forbedring af Distriktsjordemødrenes ovennævnte højt uheldige Stilling.

Udvalget gør ingen Indstilling.

6. Fra 722 Portører ved de danske Statsbaner om Forbedring i deres Lønnings- og Tjenestevilkaar. (Indbragt den 4de Februar 1897 af Folketingsmanden for Njøsbenhavns 5te Valgkreds, P. Holm).

Under Henviisning til, at Andragerens Lønningsvilkaar ikke svarer til de bestaaende Priser paa Livsfornødenhederne og til, at der i de senere Aar for Post- og Telegrafbudene er fastsat Lønningsfakter, hvorefter disse Bestillingsmænd fra en Begyndelseløn af 800 Kr. om Aaret kunne stige til 1400 Kr., bede Andragerne om, at Rege-